

ใบความรู้ที่ 1 家庭 ครอบครัว

爷爷 yéye

奶奶 nǎinai

爸爸 bàba

妈妈 māma

女儿 nǚ'ér

儿子 érzi

姐姐 jiějie

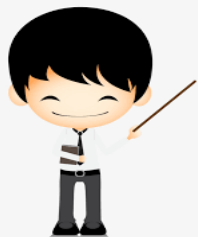
弟弟 dìdi

生词 shēngcí คำศัพท์ใหม่

1. 谁	shéi	ใคร	11. 医生	yīshēng	แพทย์
2. 多大	duōdà	อายุเท่าไร	12. 护士	hùshi	พยาบาล
3. 岁	suì	ปี, ขวบ	13. 司机	sījī	คนขับรถ
4. 外公	wàigōng	ตา	14. 家	jiā	บ้าน
5. 外婆	wàipó	ยาย	15. 照片	zhàopiàn	รูปถ่าย
6. 真	zhēn	จริง	专有名词 zhuān yǒu míngcí		
7. 年轻	niánqīng	อ่อนเยาว์	ชื่อเฉพาะ		
8. 哥哥	gēge	พี่ชาย	1. 巴差	Bāchāi	ปราชัย
9. 妹妹	mèimei	น้องสาว	2. 孙俪	Sūn Lì	ซุนลี่
10. 叔叔	shūshu	ลุง			

对话 บทสนทนา

Bāchāi : Zhè shì shéi?

 巴差：这是谁？

Sūnlì : Tā shì wǒ mèimei.

 孙丽：她是我妹妹。

Bāchāi : Tā jiào shénme míngzì?

 巴差：她叫什么名字？

Sūnlì : Tā jiào Sūn Juān.

 孙丽：她叫孙娟。

Bāchāi : Tā duōdà?

 巴差：她多大？

Sūnlì : Tā shí yī suì.

 孙丽：她十一岁。

Bāchāi : Zhè shì nǐ de jiějie ma?

 巴差：这是你的姐姐吗？

Sūnlì : Bùshì, tā shì wǒ māma.

 孙丽：不是，她是我妈妈。

Bāchāi : Zhēn niánqīng!

 巴差：真年轻！

数字 Shùzì ตัวเลข

0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
〇	一	二	三	四	五	六	七	八	九	十
líng	yī	èr	sān	sì	wǔ	liù	qī	bā	jiǔ	shí
หลิง	อี	เออร์	ซาน	ซื่อ	อู่	ลิ่ว	ชี	ปา	จิ่ว	สือ

十 shí หลักสิบ 千 qiān หลักพัน

百 bǎi หลักร้อย 万 wàn หลักหมื่น

หลักการประกอบตัวเลข:

- การนับจำนวนในภาษาจีนกลางนั้นก็เหมือนกับภาษาไทย คือ นำเอาตัวเลขมาเรียงต่อกันตามหลักแล้ว ก็อ่านออกเสียงตามนั้น เช่น การนับ 1-10 หนึ่งถึงสิบ ก็นับ อี เออร์ ซัน ซื่อ.... ไปจนถึง สือ
- การนับหลักสิบขึ้นไป ให้นำตัวเลขที่จะพูดวางไว้ด้านหน้าหลักต่างๆ ที่ต้องการเหมือนในภาษาไทย

13	十三	shí sān
30	三十	sān shí
56	五十六	wǔ shí liù
700	七百	qī bǎi
478	四百七十八	sì bǎi qī shí bā
8,631	八千六百三十一	bā qiān liù bǎi sān shí yī

- จำนวนตั้งแต่ 10-19 จะละค่าของตัวเลขในหลักสิบไว้ ไม่ต้องอ่าน "一" (yī) แต่ถ้าเป็นจำนวน ตั้งแต่หนึ่งร้อยขึ้นไป จะต้องอ่านค่าตัวเลข "一" (yī) ของหลักสิบเสมอ เช่น

16	十六	shí liù
318	三百一十八	sān bǎi yī shí bā

ใบความรู้ที่ 2 拼音 ฟินอิน

声母 เสียงพยัญชนะ

1. เสียงพยัญชนะในภาษาจีน 21 เสียงดังนี้

晨音 เสียงริมฝีปาก	b	p	m	f
舌尖中音 เสียงปลายลิ้น-ปุ่มเหงือก	d	t	n	l
舌根音 เสียงเพดานอ่อน	g	k	h	
舌面音 เสียงเพดานแข็ง	j	q	x	
舌尖前音 เสียงปลายลิ้น-ฟัน	z	c	s	
舌尖后音 เสียงปลายลิ้น-เพดานแข็ง	zh	ch	sh	r

2. เสียงพยัญชนะกึ่งสระมี 2 เสียง คือ y กับ w

韵母 เสียงสระ

1. เสียงสระเดี่ยวมี 6 เสียง ดังนี้

สระเดี่ยว	วิธีการออกเสียง
a	อา
o	โอ
e	เออ
i	อี
u	อู
ü	อวี (อ่านเป็นเสียงเดี่ยว)

2. สระผสม มี 30 เสียง ดังนี้

- a) ai ao an ang
- o) ou ong
- e) er ei en eng
- i) ia iao ie iou ian in iang ing iong
- u) ua uo uai uei uan uen uang ueng
- ü) üe üan ün

ภาษาจีนกลางมีเสียงพยัญชนะสะกด 3 เสียง ในจำนวนนี้ - n กับ - ng เทียบได้กับแม่กนและแม่กงในภาษาไทยตามลำดับ ส่วน - r มีไว้แสดงเสียงที่เกิดจากปลายลิ้นม้วนขึ้นไปแตะเพดานแข็ง

声调 เสียงวรรณยุกต์ มี 4 เสียง ได้แก่

阴平 เสียงสามัญ 阳平 เสียงจัตวา 上声 เสียงเอก 去声 เสียงโท

เสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนมีประโยชน์ในการบอกความหมายที่แตกต่าง เช่น

bā	bá	bǎ	bà
八	拔	把	爸

วิธีการผสมเสียง (พยัญชนะ+สระ) ต้องประกอบด้วย พยัญชนะ + สระ + เสียงวรรณยุกต์

1. พยัญชนะ รวมกับ สระเดี่ยว 1 ตัว เช่น
b + a = ba
2. พยัญชนะ รวมกับ สระผสม เช่น
สระผสม 2 ตัว เช่น gai shei bao
สระผสม 3 ตัว เช่น dang zheng gong
สระผสม 4 ตัว เช่น qiong jiang

การวางเครื่องหมายวรรณยุกต์ให้วางไว้บนสระหลัก ซึ่งมี

a o e i u ü

1. ตำแหน่งการใส่เครื่องหมายวรรณยุกต์ จะใส่ไว้ตามลำดับสระที่เรียงไว้ข้างบน
2. ถ้าไม่มี a ให้มองหา o และ e ตามลำดับ เช่น bǎi (วางไว้บนตัว e เพราะ e มาก่อน i)
3. ถ้ามี iu หรือ ui ให้วางวรรณยุกต์ไว้ที่ตัวหลังสุด diū
4. ในการเติมเสียงวรรณยุกต์ลงบนตัว i นั้น ให้ตัดจุดบนตัว i ออกด้วย เช่น bī
5. สระ ü ให้ตัดจุดบนตัว ü เช่นกัน yǔ

ใบความรู้ที่ 3 标点符号和汉语语法
เครื่องหมายวรรคตอนและไวยากรณ์จีน

标点符号 [biāodiǎn fúhào] เครื่องหมายวรรคตอน

ระบบการเขียนของภาษาจีนมีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนเป็นจำนวนมาก ซึ่งถือว่าเป็นส่วนประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งของระบบการเขียน เครื่องหมายที่ใช้ส่วนใหญ่มีดังนี้

1. 句号 [jùhào] เครื่องหมายมหัพภาค (。) ใช้จบประโยค (บอกเล่า) ให้สมบูรณ์
2. 问号 [wèn hào] เครื่องหมายคำถาม, ประจัญหน้า (?) ใช้จบประโยคคำถาม
3. 逗号 [dòu hào] เครื่องหมายจุลภาค (,) ใช้คั่นวรรคตอนระหว่างข้อความ หรืออนุประโยค
4. 顿号 [dùn hào] เครื่องหมายหยุดพักเสียง (、) ใช้เมื่อกล่าวถึงตัวอย่างเป็นชนิด หรือ

ประเภทต่างๆ, วรรคคำที่อยู่ในหมวดเดียวกัน

5. 感叹号、惊叹号 [gǎntànhào, jīngtànhào] เครื่องหมายอัศเจรีย์ (!) ใช้กับประโยค หรือข้อความที่มีคำอุทาน

6. 省略号 [shěnglüèhào] เครื่องหมายจุดไข่ปลา, เครื่องหมายย่อ (...) ใช้ย่อส่วนที่ยังกล่าวไม่จบในประโยค หรือใช้แสดงการหยุดคำพูด

7. 冒号 [màohào] เครื่องหมายมหัพภาคคู่, ทวิภาค (:) ใช้นำหน้าข้อความ เพื่อบอกรายละเอียด หรือยกตัวอย่าง หรือใช้คู่กับเครื่องหมายอัญประกาศ (引号) ซึ่งหมายถึงต่อไปจะเป็นคำพูด มักจะอยู่หลังคำที่แสดงการพูด

8. 分号 [fēnhào] เครื่องหมายอัฒภาค (;) ใช้คั่นคำ หรือประโยค หรือเมื่อจบเหตุการณ์ หรือเรื่องราวในช่วงหนึ่งๆ แต่ยังไม่จบลงอย่างสมบูรณ์, ใช้แบ่งประโยคก็ได้

9. 括号 [guāhào] เครื่องหมายวงเล็บ () , นขลิขิต ใช้อธิบายขยายความคำ หรือข้อความที่อยู่ข้างหน้าวงเล็บ
10. 圆括号、小括号 [yuánguāhào, xiǎoguāhào] เครื่องหมายวงเล็บ, นขลิขิต ()
11. 翼括号、大括号 [yìguāhào, dàguāhào] เครื่องหมายปีกกา { }
12. 方括号 [fāngguāhào] เครื่องหมายวงเล็บ (นขลิขิต) เหลี่ยม []
13. 连字号 [liánzìhào] เครื่องหมายยัติภังค์ (—)
14. 连接号 [liánjiēhào] เครื่องหมายเชื่อมต่อ (~) ใช้เชื่อมต่อกำ หรือข้อความที่เกี่ยวข้องกัน เช่น เวลา, สถานที่, สิ่งของ มีความหมายเท่ากับคำว่า “ถึง”
15. 专名号 [zhuānmíng hào] เครื่องหมายสัญลักษณ์ประกาศ (—) ใช้ในประโยค หรือข้อความที่มีชื่อคน, ชื่อสถานที่โดยขีดบนชื่อคน หรือสถานที่นั้น หรือด้านซ้าย (กรณีเรียงตัวอักษรเป็นแนวตั้ง)
16. 引号 [yǐnhào] เครื่องหมายอัญประกาศ (“ ”, ‘ ’, 「 」, 『 』) ใช้เมื่อต้องการเน้นคำ หรือข้อความให้เด่นชัดขึ้น หรือแสดงว่าเป็นคำพูด ถ้าเป็นข้อความแนวนอนใช้ “ ” หรือ ‘ ’ ส่วนข้อความแนวตั้งใช้ 「 」 หรือ 『 』 (เรียกว่า 开引号 กับ 关引号), ใช้เมื่อเปิด/ปิดคำพูด
17. 破折号 [pòzhéhào] เครื่องหมายยัติภังค์, ขีดคั่น (——) ใช้แสดงความหมายของประโยคที่หันเหความหมายไปอีกความหมายหนึ่ง หรือใช้เมื่อต้องการชี้แจง, ขยายความ
18. 句点 [jùdiǎn] เครื่องหมายมหัพภาค (.)
19. 书名号 [shūmíng hào] เครื่องหมายระบุชื่อหนังสือ (《 》)

汉语语法 ไวยากรณ์จีน

1. โครงสร้างประโยคพื้นฐาน

ในภาษาจีนมีรูปประโยคพื้นฐานที่คล้ายกันกับภาษาไทย คือประกอบด้วยภาคประธาน ตามด้วยภาคแสดง ซึ่งอาจเป็นคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ และกรรมจะอยู่หลังคำกริยา ส่วนประกอบของประโยคในภาษาจีนมี 3 ส่วนหลักและ 3 ส่วนขยาย

1.1 3 ส่วนหลักของประโยคได้แก่

主语 [zhǔyǔ] = บทประธาน

谓语 [wèiyǔ] = ภาคแสดง

宾语 [bīnyǔ] = บทกรรม

โดยเรียงลำดับเหมือนกับภาษาไทย คือ

ประธาน + ภาคแสดง + บทกรรม

主语 + 谓语 + 宾语

เช่น 爸爸 + 去 + 中国。[bàba + qù + Zhōngguó] = พ่อ + ไป + เมืองจีน

1.2 มี 2 ส่วนขยาย 1 ส่วนเสริมได้แก่

定语 [dìngyǔ] = บทขยายนาม ตัวนี้สามารถวางได้สองที่คือหน้าบทประธานกับหน้าบทกรรม

状语 [zhuàngyǔ] = บทขยายภาคแสดง ต้องวางไว้ "หน้า" ภาคแสดงเท่านั้น

补语 [bǔyǔ] = บทเสริมกริยา ต้องวาง "หลัง" คำกริยาเท่านั้น

หมายเหตุ : จำได้ว่า ขยายเอาไว้ข้างหน้า เสริมเอาไว้ข้างหลัง

1.3 นำข้อ 1 มารวมกับข้อ 2 จะเป็น

(定语) + 主语 + [状语] + 谓语 + < 补语 > + (定语) + 宾语

บทชยยนนมน+ ปรธณ+บทชยยนภคแสดง+ภคแสดง +บทเสรมกรรย+บทชยยนนมน+บทกรรม

ลํหรับรูปประโยคพื้นฐานในบทนี้จะมีดังนี้

1. การใช้ 这 (zhè) แปลว่า นี่ นี่

การใช้ 这 เป็นการแสดงถึงว่า สิ่งของนั้น-นี้ คนนั้น-นี้ แบบนั้น-นี้ ตัวอย่างเช่น

Zhè běn shū shì shéi de?

这本书是谁的? หนังสือเล่มนี้เป็นของใคร?

Zhè ge xué hào bù shì tā de

这个学号不是他的。รหัสนักเรียนนี้ไม่ใช่ของเขา

2. 什么 (shénme) แปลว่า อะไร มีวิธีการใช้หลักๆ ดังนี้

2.1 ใช้วางไว้หลังคำกริยา เช่น

Nǐ xiě shénme?

你写什么? เธอเขียนอะไร

Nǐ yào chī shénme?

你要吃什么? เธออยากกินอะไร

Nǐ xǐhuān tīng shénme gē?

你喜欢听什么歌? เธอชอบฟังเพลงอะไร

2.2 ใช้วางไว้หน้าคำนาม เช่น

Zhè shì shénme shū?

这是 什么 书? นี่คือหนังสืออะไร

Nǐ jiào shénme míngzì?

你 叫 什么 名字? เธอชื่ออะไร

3. การใช้ 多大 (duō dà) ในที่นี้แปลว่า อายุเท่าไร

วิธีถามอายุคนอื่นในภาษาจีน (问年龄)

1. 你今年几岁了? Nǐ jīnnián jǐ suì le ?

คำว่า 几岁 (jǐ suì) ใช้ถามเด็ก ๆ ที่อายุประมาณไม่เกิน 10 ขวบ

2. 你多大了? Nǐ duō dà le ?

คำว่า 多大 (duō dà) ใช้ถามคนที่อายุประมาณเดียวกัน หรือใช้ถามอายุช่วงประมาณ

วัยรุ่น

3. 你多大年纪了? Nǐ duō dà niánjì le ?

你多大岁数了? Nǐ duō dà suì shù le ?

คำว่า 多大年纪 (duō dà niánjì) / 多大岁数 (duō dà suìshù)

จะใช้ถามอายุประมาณ 35-60 ปี หรือก็คือ ช่วงวัยกลางคน เป็นคำที่ค่อนข้างสุภาพ

4. 您今年高寿? Nín jīnnián gāoshòu ?

คำว่า 高寿 (gāoshòu) เป็นคำที่สุภาพมากๆ ใช้สำหรับถามคนที่อายุ 60 ปี ขึ้นไปเท่านั้น

ไม่ควรนำไปถามคนที่อายุต่ำกว่า 60 ปี

4. คำถามโดยใช้ 吗 (ma) แปลว่า ไหม จะวางไว้ท้ายประโยค เช่น

Tā chī jiǎozi ma?

他 吃 饺子 吗? เขาทานเกี๊ยวซ่าไหม

Zhè shì nǐ jiějie ma?

这 是 你 姐姐 吗? นี่คือพี่สาวของเธอใช่ไหม

5. การใช้คำว่า 不 (bù) แปลว่า ไม่

คำว่า 不 เป็นคำวิเศษณ์ที่ใช้วางหน้าคำกริยา บอกปฏิเสธในรูป 不 + V เช่น

不吃 (bù chī) ไม่กิน

不去 (bù qù) ไม่ไป

不看 (bù kàn) ไม่ดู เป็นต้น